

ΕΜΕΙΣ ΚΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ο φίλος του περιοδικού Γ. μένει για κάμποσα χρόνια στην Ιαπωνία. Από συζητήσεις που είχαμε μαζί του αποφασίσαμε να φιλοξενήσουμε μια συνέντευξη στο παρόν τεύχος αναφορικά με την ζωή εκεί.

Εμείς ταξιδιωτικός οδηγός δεν είμαστε, οπότε μην περιμένετε ευχάριστες περιγραφές για ανθισμένες κερασιές και ράμεν. Η ματιά μας σ' αυτή τη συζήτηση, προσπαθεί να εσιτιάσει στην κρατική διαχείριση του εσωτερικού από το ιαπωνικό κράτος. Φυσικά αναγνωρίζουμε πως δεν μπορούμε να έχουμε πλήρη εικόνα των στρατηγικών και των λόγων για τους οποίους αυτές έχουν διαμορφωθεί ως έχουν, αφού βρισκόμαστε αρκετά μακριά. Επίσης αναγνωρίζουμε ότι δεν διαθέτουμε την κατάλληλη γνώση της εκεί [ταξικής και όχι μόνο] ιστορίας. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο παρακάτω δεν θα βρείτε κάποια φοβερή θεωρία ή γεωπολιτική ανάλυση, αλλά μια συνέντευξη, αποτέλεσμα των συζητήσεων μας με τον Γ., τον οποίο ευχαριστούμε πολύ για τις πληροφορίες και τις εμπειρίες που μοιράστηκε μαζί μας!

Δικαίως τώρα θα αναρωτιέστε, τι μας νοιάζει εμάς τι γίνεται στην άλλη άκρη του πλανήτη σε ένα μέρος για το οποίο ελάχιστα γνωρίζουμε. Πέραν του ότι μας εξάπτει τη φαντασία, το θεωρούμε χρήσιμο να έχουμε μια εικόνα, εφόσον το ελληνικό κράτος και οι ειδικοί του φαίνεται να ενδιαφέρονται να λάβουν και ενδεχομένως να εφαρμόσουν τεχνογνωσία από εκεί.¹ Η τεχνογνωσία αυτή νομίζουμε πως εν μέρει προκύπτει από τη μεγάλη εμπειρία του ιαπωνικού κράτους στην πολεμική προετοιμασία λόγω της συνεχούς εμπλοκής του σε έντονους διακρατικούς ανταγωνισμούς με γειτονικά, και όχι μόνο, κράτη. Να λοιπόν και κάτι που τα αφεντικά και τα κράτη μπορούν να μοιράζονται απλόχερα: το πώς θα περάσουν πάνω από μας.

Εντάξει, μην σας παίρνουμε από τα μούτρα, καλοκαίρι είναι. Για να σας φτιάξουμε τη διάθεση προτείνουμε να διαβάσετε με μουσική υπόκρουση το intro από *rokemon*, *sailor moon* ή *one piece*, αναλόγως γούστου!

A: Για πες λοιπόν, πώς είναι εκεί τα πράγματα; Και για να βοηθήσω, ξεκίνα με ένα από αυτά τα ωραία που μας έλεγες για την πειθαρχία.

Γ: Ωραία, αν κάτι μου έχει φανεί τρελό στην καθημερινότητα εδώ, είναι η ανακύκλωση. Η φάση έχει ως εξής: κατ' αρχάς δεν υπάρχουν κάδοι σκουπιδιών στον δρόμο. Καθόλου. Τα σκουπίδια που κάνεις γενικά πρέπει να τα κατεβάξεις σε συγκεκριμένα σημεία για κάθε πολυκατοικία από όπου γίνεται η αποκομιδή από τον δήμο συγκεκριμένες μέρες και ώρες της εβδομάδας. Δηλαδή, βγαίνει πρόγραμμα κάθε μήνα για το ποια μέρα θα πρέπει να κατεβάσεις ποιο είδος σκουπιδιών. Κάθε δήμος ορίζει πόσες είναι οι κατηγορίες των σκουπιδιών που συλλέγει, οι οποίες μπορεί να είναι έως και 6-7 διαφορετικές. Επίσης κάθε είδος σκουπιδιού πρέπει να τοποθετείται σε διαφορετικού είδους σακούλα, συγκεκριμένες όμως για κάθε δήμο, τις οποίες πρέπει να αγοράζεις. Για παράδειγμα, αν έχεις σακούλα δήμου Νέας Σμύρνης δεν μπορείς να την πετάξεις στην Καλλιθέα. Και όταν λέω δεν μπορείς εννοώ ότι παίζουν πρόστιμα και ποινές. Και για να καταλάβετε πόσο σοβαρά το παίρνουν το ζήτημα, μια μέρα γυρνώντας σπίτι βρήκα πέντε σελίδες A4 κάτω από την πόρτα, οι οποίες υπενθύμιζαν πώς γίνεται σωστά η ανακύκλωση, ποιες είναι οι κατηγορίες σκουπιδιών, πώς πρέπει να τα πλένεις και να τα διαχωρίζεις πριν τα πετάξεις, ποιο είναι το πρόγραμμα του μήνα, με αποκορύφωμα η τελευταία σελίδα να είναι αυτή:

Tips for disposing of garbage Part 5

It will be recorded!

※ In the view of security perspectives, a portion of the actual camera range has been cropped out to avoid revealing the actual camera range.

Μετάφραση: Συμβουλές για την απόρριψη των σκουπιδιών. ΘΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ! Για λόγους ασφαλείας, ένα μέρος της πραγματικής εμβέλειας της κάμερας έχει περικοπεί για να αποφευχθεί η αποκάλυψη της πραγματικής εμβέλειας της κάμερας.

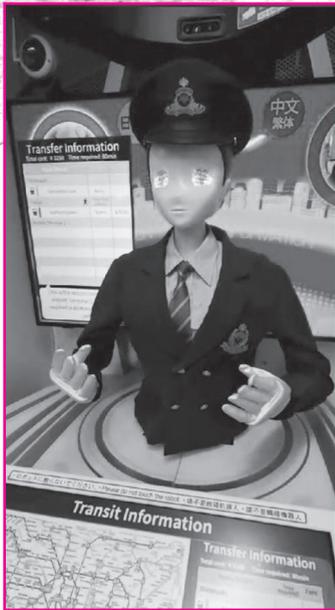
Δηλαδή σου έλεγε καν' το σωστά αλλιώς σε έχουμε σε video. Σκέψου ότι αυτό το μοίρασαν σε όλη την πολυκατοικία! Και πολυκατοικία εδώ δεν σημαίνει 3 διαμερίσματα. Ευτυχώς δεν είμαι εγώ αυτός ο άνθρωπος στη φωτογραφία, αν και θα μπορούσα. Κάθε φορά για να πετάξω τα σκουπίδια, όλα στην ίδια σακούλα εννοείται, πρέπει να παίρνω μέτρα αντιπαρακολούθησης! Όμως πέρα από την πλάκα, για να τα κάνεις σωστά όλα αυτά χρειάζεται να αναλώσεις πάρα πολύ χρόνο αλλά και κάποια χρήματα το μήνα.

A: Πω ρε φίλε ακραίο. Ακούγεται πολύ πειθαρχικό σε επίπεδο καθημερινότητας να πρέπει να κάνεις ή έστω να έχεις στο μυαλό σου αυτές τις μαλακίες.

Γ: Καλά από πειθαρχία άλλο τίποτα! Σκέψου στα MMM στο πάτωμα υπάρχουν βελάκια για το πού πρέπει να στέκεσαι και να περιμένεις, για το πώς να μπει και να βγεις από τα βαγόνια και γενικά για το πώς πρέπει να κινείσαι στον χώρο.

Και φυσικά η απορία για το πώς μπορεί να έχει επιβληθεί αυτή η πειθαρχία με τον καιρό, μου λύθηκε όταν είδα πρώτη φορά μπάτσο να στέκεται στην είσοδο του τρένου, εκεί που είναι τα ακυρωτικά, πάνω σε ένα υπερυψωμένο σκαλί, κρατώντας ένα ξύλινο στείλιάρι σαν σκουπόξυλο σε μέγεθος! Τύπου ότι αυτή είναι η βάρδια του ρε, να κάθεται εκεί προς γνώση και συμμόρφωση. Δεν έχω φωτογραφία αλλά σας διαβεβαιώνω ότι ισχύει. Και το ενδιαφέρον είναι ότι λίγο πιο κάτω από αυτόν, θα δεις και το αυτοματοποιημένο ρομπότ που μοιάζει με μπάτσο και σου δίνει οδηγίες για τις διαδρομές. Από αυτό έχω φωτογραφία γιατί δεν φοβάμαι μην μου τη βάλει με το ξύλο.

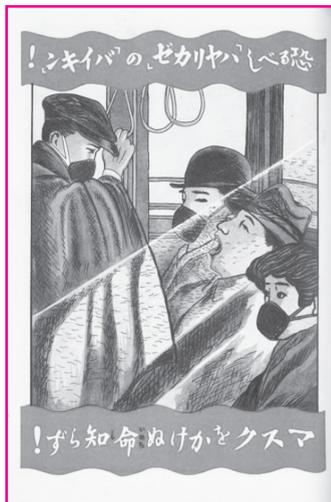

A: Υπερτεχνολογία και κλασική πρωτόγονη επιβολή δίπλα δίπλα σε να λέμε.

Γ: Κάπως έτσι.

A: Έλεγχος κιάλας ότι παίζει και αρκετά μάσκα ε; Είναι κατάλοιπο από το 2020-2022;

Γ: Όχι όχι. Εδώ υπάρχει από παλιά αυτή η «συνήθεια» με τη μάσκα. Πολύ παλιά.²

Σκέψου αυτό είναι ένα poster φτιαγμένο από το υπουργείο Εσωτερικών της Ιαπωνίας το 1920 περίπου. Λέει κάτι του στυλ: «Φρίκη από τη γρίπη! Όσοι δεν φορούν μάσκα δεν νοιάζονται για τη ζωή τους!». Τυχαίο που εκτίμησαν τη χρήση της μάσκας στο ενδιαμέσο, μεταξύ πρώτου και δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ε; Από τότε μάλλον φάνηκε η χρησιμότητά της ως εργαλείου για τη διαχείριση του εσωτερικού οπότε η μασκοφορία ακόμα καλά κρατεί. Επίσης, σε σχέση με τα «υγειονομικά» εδώ είναι υποχρεωτικό να υποβάλλεσαι σε ιατρικές εξετάσεις, τύπου check-up, κάθε χρόνο αν είσαι εργαζόμενος ή φοιτητής. Υποχρεωτικό σημαίνει πως αν το αρνηθείς θα έχεις θέμα με τη δουλειά ή το πανεπιστήμιο, στους οποίους μάλιστα κοινοποιούνται και τα αποτελέσματα των εξετάσεων. Και ούτε αυτό είναι κάτι νέο. Πρέπει να θεσμοθετήθηκε γύρω στο '50-'60.

A: Δηλαδή πράγματα που στην Ελλάδα εμφανίστηκαν σαν πρωτοφανή και δοκιμάστηκαν ή άρχισαν να εφαρμόζονται την εποχή της καραντίνας, εκεί τα τρώνε στη μάπα για χρόνια. Και εμείς που νομίζαμε ότι είμαστε ξεχωριστοί.

Γ: Χαχαχα. Ναι εδώ είναι πολύ μπροστά από αυτή την άποψη. Ας πούμε και αυτή η φάση με το να χτυπάει μίνι σειρήνα στο κινητό για διάφορους λόγους, εδώ υπάρχει τουλάχιστον μια δεκαετία, με αφορμή τους σεισμούς. Μου έχει τύχει να ξυπνήσω μέσα στη νύχτα πανικόβλητος από τέτοιο αλάρμ, αλλά σεισμό να μην καταλάβω.

A: Ε, άρα τον πέτυχε τον στόχο του! Κάτι που διαβάσαμε είναι ότι κάποια βαγόνια στο μετρό είναι μόνο για γυναίκες λόγω σεξουαλικών παρενοχλήσεων. Αυτό τι φάση; Ισχύει;

Γ: Ναι, έχει παίξει κρατικός αντισεξισμός και εδώ. Πράγματι για μια ώρα περίπου τη μέρα, την ώρα αιχμής δηλαδή, στο τελευταίο ή στα δυο τελευταία βαγόνια σε κάποια τρένα, μπορούν να μπαίνουν μόνο γυναίκες. Κατά τα άλλα βέβαια σε αρκετές δουλειές τα μαλλιά σου μπορούν να είναι μόνο σκουρόχρωμα και μακριά αν είσαι γυναίκα ή δεν επιτρέπεται να φοράς φούστα χωρίς καλσόν. Ή ας πούμε ένας πολύ διαδεδομένος τρόπος διασκέδασης για τους άντρες είναι να πηγαίνουν σε μαγαζιά όπου μπορούν να πληρώσουν και να διαλέξουν ποια από τις κοπέλες που δουλεύουν εκεί θα τους κάνει «παρέα» για ένα ή περισσότερα ποτά. Όταν λέω διαδεδομένος, εννοώ ότι μπορεί να γίνονται μέχρι και εταιρικά πάρτυ εκεί. Όσο να το πεις δηλαδή η κουλτούρα που προκύπτει από τα παραπάνω, δεν δείχνει η καθημερινότητα για τις γυναίκες να είναι και πολύ woman friendly, όπως παριστάνουν τα βαγόνια-μόνο-για-γυναίκες.

A: Ξέρεις καμιά φορά η υποτιθέμενη προστασία από το κράτος έχει και σαν στόχο τον εκφοβισμό. Δηλαδή η όλη συζήτηση και τα «μέτρα» γύρω από αυτά τα θέματα, μπορεί να σε τρομοκρατούν πολύ περισσότερο, από όσο κινδυνεύεις στα αλήθεια. Ας πούμε η φωτογραφία που μας έδειξες με την επιγραφή έξω από τις γυναικείες τουαλέτες σε εκείνο το πάρκο.

Μετάφραση: ΠΡΟΣΟΧΗ! Μην παίρνετε μάτι και μην βγάζετε φωτογραφίες. Η αστυνομία είναι σε ειδική περιπόλο.

Ε, εμένα δεν θα μου πέραγε ποτέ από το μυαλό ότι κάποιος με κοιτάει ενώ κατουράω και τώρα που είδα αυτό παίζει να το σκέφτομαι κάθε φορά, και ας μην μένω εκεί. Κατάλαβες.

Γ: Ναι ναι πιάνω τι εννοείς. Γενικά πάντως εδώ παίζει φουλ αυτό, μια συνεχής αίσθηση ότι από κάτι απειλείσαι, μα θα 'ναι οι σεισμοί, μα θα 'ναι οι αρρώστιες, μα θα 'ναι οι ματάκηδες, και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Και μαζί με όλα αυτά 1000 κανόνες και εντολές να υπακούσεις από την ανακύκλωση μέχρι την αναμονή στην ουρά. Το λες και ασφυκτικό.

A: Κοίτα να δεις που όσο περνάει η ώρα βρίσκουμε όλο και περισσότερα κοινά. Μπορεί όχι επί των συγκεκριμένων μορφών που παίρνει η καθημερινότητα, αλλά αυτή η αίσθηση ασφυξίας που περιγράφεις και φυσικά η μοναδική εναλλακτική που δίνεται είναι να σε σώσει το κράτος. Βρήκαμε τα κοινά στην προετοιμασία για πόλεμο σε να λέμε.

Γ: Θέλω και κάτι ακόμα να σου πω πριν κλείσουμε. Είναι κάτι που μου έχει στοιχίσει και μεταφορικά αλλά και κυριολεκτικά. Στα λεωφορεία μετά τις 10 το βράδυ πρέπει να πληρώνεις διπλό εισιτήριο! Δεν φτάνει δηλαδή που έτσι και αλλιώς όλα τα μέσα τελειώνουν στις 12 το βράδυ. Αν μένεις κιάλας λίγο πιο έξω από το κέντρο, που παρεμπιπτόντως είναι πιο φτηνά αλλά έχεις πρόσβαση κατά βάση μόνο με λεωφορεία στο σπίτι σου, για να μετακινηθείς εκείνο το δίωρο μεταξύ 10 και 12, θα πρέπει να το πληρώσεις διπλά. Σατανικό;

A: Αυτό το τελευταίο μπορεί να μην το βάλουμε, μην δίνουμε και ιδέες.

1. «Πρόληψη σε καιρό «ειρήνης»», Antifa #94, 03/2025.

2. Για ένα ακόμα παράδειγμα επιβολής της μάσκας before it was cool, μπορείτε να δείτε εδώ: Μάσκες, Επιδημίες και & Κρατική Πολιτική: Η ανάδυση της αντιεπιδημικής μάσκας στην Κίνα το 1910, Λυντέρης Χρήστος, Antifa Scripta, 2020.